

Cerere de decizie preliminară introdusă de Înalta Curte de Casație și Justiție (România) la 21 iulie 2025 – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, D.S.N., D.C.A., S.R., L.D., I.L., B.T., B.M., G.A.A., A.D., G.C., A.D. / Statul român – Agenția Națională de Administrare Fiscală, A.G.

(Cauza C-496/25, Lin III ⁽¹⁾)

(C/2025/5572)

Limba de procedură: româna

Instanța de trimitere

Înalta Curte de Casație și Justiție

Părțile din procedura principală

Apelanți: Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, D.S.N., D.C.A., S.R., L.D., I.L., B.T., B.M., G.A.A., A.D., G.C., A.D.

Intimați: Statul român – Agenția Națională de Administrare Fiscală, A.G.

Întrebările preliminare

- 1) În interpretarea articolului 325 [TFUE], a articolului 1 alineatul (1) și a articolului 2 alineatul (l) din Convenția elaborată în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene [denumită în continuare „Convenția PIF”] ⁽²⁾, asocierea mai multor persoane în vederea săvârșirii unor fraude privind TVA-ul poate fi considerată fraudă sau orice altă activitate ilegală care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene independent de realizarea fraudei ce constituie scopul asocierii?
- 2) În ipoteza unui răspuns afirmativ la întrebarea anterior precizată, prevederile articolului 2, ale articolului 4 alineatele (2) și (3) [TUE], ale articolului 2 alineatul (2) și ale articolului 325 alineatul (1) [TFUE] și ale articolului 2 alineatul (1) din [Convenția PIF], astfel cum au fost interpretate prin Hotărârea Curții [din 24 iulie 2023, Lin, C-107/23 PPU, EU:C:2023:606, denumită în continuare „Hotărârea Lin”], [precum și] ale articolului 20, ale articolului 49 alineatul (1), ale articolului 52 alineatul (3) și ale articolului 53 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene [denumită în continuare „carta”] trebuie interpretate în sensul că, în cadrul unei proceduri penale având ca obiect infracțiuni privind TVA-ul și infracțiuni aflate în legătură cu acestea, instanța națională trebuie să lase neaplicat standardul național de protecție referitor la principiul *lex mitior*, astfel cum rezultă din jurisprudența obligatorie a instanței supreme din acel stat membru, standard potrivit căruia nu au efect întreruptiv de prescripție actele de procedură intervenite înainte de invalidarea dispoziției legislative naționale care reglementează cauzele de întrerupere a termenelor de prescripție a răspunderii penale, atunci când:
 - a. neaplicarea acestui standard național ar fi incompatibilă cu interdicerea aplicării *lex tertia*, principiu de ordin constituțional?
 - b. în aplicarea respectivei jurisprudențe naționale, s-ar putea considera că termenul general de prescripție a răspunderii penale s-a împlinit anterior pronunțării Hotărârii [Lin]?

⁽¹⁾ Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile la procedură.

⁽²⁾ Convenție elaborată în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene (JO 1995 C 316, p. 49, Ediție specială 19/vol. 12, p. 51).

- c. neaplicarea, în temeiul dreptului Uniunii, a acestui standard național ar avea drept consecință asigurarea unui nivel de protecție a drepturilor fundamentale consacrate de cartă care nu este echivalent sau comparabil cu protecția asigurată de articolul 7 din Convenția europeană a drepturilor omului [denumită în continuare „CEDO”]?
 - d. legea națională nu prevede criterii specifice în baza cărora instanța statului membru să poată evalua, în prealabil, riscul sistemic de impunitate generat de aplicarea acestui standard național în cazul infracțiunilor de fraudă gravă ce aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene?
-